

"Terör ile Savaş": Amerika'da Yeni-Muhafazakâr Düşüncenin Entelektüel Kaynakları Üzerine

"Fight against Terror": On the Intellectual Sources of the Neo-Conservative Thought in America

Mücahit BİLİCİ

<http://www.koprudergisi.com/index.asp?Bolum=EskiSayilar&Goster=Yazi&YaziNo=760>

Öz

Bu makale, Amerika'da Ronald Reagan'la başlayan; ancak meyvelerini George W. Bush'un başkan olduğu dönemde en görünür şekilde veren bir gizli inkılâbın dehşet verici hikâyesidir. Bu makalede sadece akademik kaynaklar kullanılmıştır ve birincil kaynaklardan yararlanılmıştır. Anlatılan bir komplo teorisi değildir. Pratiğe geçirilen bir düşünce sisteminin, ilginç ve de sarsıcı bir felsefenin tasviridir. Amerika'da hâkim yeni muhafazakâr (neocon) düşüncenin entelektüel kaynakları Leo Strauss ve Carl Schmitt'tir. Bunlardan biri Alman göçmeni Yahudi bir siyaset profesörü, diğeri ise Nazilerin en önde gelen ideologlarından biridir. Arkadaş olan bu iki düşünürün fikirlerindeki ortaklık gerçekten dehşet vericidir. Ancak daha da korkutucu olan şey bu fikirlerin hayata geçiriliyor olmasıdır.

Anahtar Kelimeler: Terör, savaş, neocon, Leo Strauss, Carl Schmitt, siyaset, liberalizm, hükümlerlik

Abstract

This article is a terrific story of a secret revolution which started with Ronald Reagan but fruited clearly during the presidency of George W. Bush. This story has conducted only academic sources and used first-hand texts. It is not a conspiracy theory, but a description of a practice of a thought system, of an interesting and shocking philosophy. The intellectual sources of supreme neo-con thought in America are Leo Strauss and Carl Schmitt. One of these two figures is an immigrant German Jewish professor of politics, the other one is one of the outstanding ideologues of Nazis. The common points of the ideas of these two thinkers, who were also good friends, are really terrifying. But the worst thing is that these terrifying ideas begin to be practicing in the real life.

Key Words: Terror, war, neo-con, Leo Strauss, Carl Schmitt, politics, liberalism, sovereignty

Leo Strauss Almanya'da

Leo Strauss, 1899 yılında Almanya'nın Hessen bölgesinde doğdu. Babası Yahudi bir esnaftı. Liseden sonra askere gitti. Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman ordusunda tercüman olarak çalıştı. Gençlik yıllarında o zamanın milliyetçi mukaddesatçı akımlarına ilgi gösterdi. 1921 yılında

Hamburg Üniversitesi'nde Ernst Cassirer'nin yanında felsefe alanında bir doktora tezi yazdı. Akademik hayatı sırasında Edmund Husserl ve Martin Heidegger gibi ünlü Alman filozoflardan etkilendi, derslerine katıldı. 1930 yılında Spinoza üzerine bir kitap yayınladı. Almanya hayatı 1932 yılına kadar sürdü. 1932'de bir burs bularak Paris ve Londra'da Thomas Hobbes üzerine araştırmalar yapmak üzere Almanya'dan ayrıldı. O sıralarda Naziler iktidara geldi. Nazilerin iktidara gelmesiyle pek çok Yahudi Fransa ve diğer Avrupa ülkelerine kaçmak zorunda kaldı. Leo Strauss öyle Yahudilerden değildi. Çünkü onun Nazilere bakışı farklıydı. Leo Strauss'un asıl nefret ettiği Nazi-ler değildi. Onun nefret ettiği şey Weimar'dı. Peki Weimar'dan neden nefret ediyordu?

Weimar Cumhuriyeti ve Liberalizm

Weimar Cumhuriyeti olarak bilinen Birinci Dünya Savaşı sonrası Alman devleti hiç kimseye yaranamayan bir devlettir. Bu devletin en belirgin özelliği "liberalizm"i benimsemiş olmasıdır. Kanun hâkimiyeti, eşit bireysel haklar ve özgürlükler gibi evrensel ilkeler üzerine kurulmuş olan bu devlet Almanların çoğuna göre Almanya'nın üzerinde eğreti duruyordu. Çünkü Almanlar, evrenselci bir ideoloji olan liberalizmin ve evrenselciliğin Fransızların ve İngilizlerin malı olduğunu düşünüyorlardı. Liberalizm gömleğinin Almanların üstüne Birinci Dünya Savaşı sonrası giydirilmiş olması onları rahatsız ediyordu. Almanların istediği şey kimilerine göre birey değil cemaat, ticaret değil hâkimiyet idi. Almanya dışarıda uluslararası kurallarla içeride ise liberalizmin evrensel kuralları ile derdest edilmiş, köşeye sıkışmış haldeydi. Kimine göre Almanya hükümler bir ülke değildi.

Carl Schmitt: Tehlikeli Bir Deha

Almanların dehasıyla korkutan düşünürlerinden biri olan Carl Schmitt, 1932 yılında yayımladığı *The Concept of The Political* (Siyaset Kavramı) isimli kitabında, siyaset kavramının ne anlama geldiği sorusunu inceledi. Almanya'nın çoğulculuk ve farklılıklara saygı gibi ilkelerle milli birliğini kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kaldığını düşünen Schmitt, "siyaset" ile "Siyaset" arasında bir ayırım yaptı. Bunlardan ilki teknik "idare", yani günümüzdeki devletlerdeki yaygın şekliyle parti siyaseti ve kurumların yönetimi anlamında siyaset idi. İkincisi ise "irade" anlamında siyaset idi. Schmitt liberalizmin Siyaseti (the political) siyasete (politics) dönüştürdüğüne inanıyordu. Schmitt'e göre devlet bir milletin ifadesiydi ve siyasetin yegâne yapıcısı idi. Peki "irade" ile ilişkilendirilen siyaset tam olarak neydi?

Dost Versus Düşman

Carl Schmitt, her hayat alanının kendine göre kriterleri olduğunu ileri sürdü: Mesela, estetiğin kriteri güzel ve çirkin idi. İktisadın kriteri kar ve zarardı. Ahlakın kriteri hayır ve şerdi. Peki ya siyasetin kriteri neydi? Carl Schmitt'e göre siyasetin kriteri şuydu: "Dost ve düşman." Schmitt'e göre devletin görevi kimin dost kimin düşman olduğuna karar vermektir. Düşman olmadan Siya-

set olamazdı. Fakat bu düşman çirkin veya iktisadi olarak zararlı olmak zorunda değildi. Düşman "temiz" düşmandı. Bugün düşman olan yarın dost olabilirdi. Düşman neye göre seçilecekti?

Düşman herhangi bir sebep veya kritere dayanılarak seçilebilirdi. Ancak düşman bireysel bir düşman değildir. Hem dost hem de düşman kategorisi kolektif kategorilerdir. Yani düşman "halk" düşmanıdır. Kimin düşman olduğuna karar verme makamı hükümlarlığın makamı olan devlettir. Siyaset bu dost-düşman ayırımına bağlıdır. İçerikler değişebilir, ancak ayırımın kendisi baki kalmak zorundadır. Bu ayırımın tabii ve gerekli sonucu 'savaş'tır. Savaşız bir dünya siyasetiz bir dünyadır. Eğer düşman yoksa (savaş da yoktur) Siyaset de yoktur. Ayrıca düşman sadece dış düşman olmak zorunda değildir. İç düşman da seçilebilir. Siyaset alanı kendine başka bir alanı (din, milliyet vs) dost düşman ayırımını uygulama alanı yapmak üzere kullanabilir. Nihai otorite olan devlet hem kendi vatandaşlarından hayatlarını feda etmelerini ister hem de düşmanın hayatına son verir. Devletin başı (lider) düşmanı tespit eder ve milleti harekete geçirir.

Carl Schmitt "insanlık" diye bir düşünceye inanmaz. İnsanlık (insanlık, humanity) fikri "düşman" kavramına müsaade etmediği için tehlikeli bir fikirdir. Çünkü o zaman savaşlarda düşman insanlığın düşmanı olarak gösterilir ve savaşan taraf kendisini insanlığın temsilcisi, karşı tarafı ise vahşi ve gayriinsanî olarak gösterir. Hâlbuki savaş ve düşman siyasi kategorilerdir, medeniyetle veya insanlıkla ilgili kategoriler değildir.

Carl Schmitt her cemaatin kendine özgü bir karakterinin olduğunu farklı hayat tarzları ve şeriatların bulunduğu bir dünyada evrensel kategorilere yer olmadığını söyler. Bu gerçeğe rağmen, liberalizm evrensellik iddia ve varsayımı ile herkese eşitlik verir ve dost-düşman ilişkisini ticari rekabete çevirir. Özetle, liberalizm (Kantçı gelenek) Siyaseti yok ederek "irade"nin yerine "idare"yi getirmiştir.

Hükümlarlık

Political Theology (Siyasi Kelam) isimli bir başka eserinde "hükümlarlık" (egemenlik, sovereignty) kavramı üzerine yazan Schmitt, ortaçağ dönemi Katolik düşünürlerden hareketle devlete dair tahliller yapar. Hükümlar'ın özelliklerini 'istisna' kavramını kullanarak anlatır. Özetle ifade etmek gerekirse "irade"nin sarfı ancak kayıt altında olmaksızın yapılırsa gerçek anlamda bir 'tercih'ten söz edebiliriz. Ama zaten kurallar neyin tercih edilmesi gerektiğini belirlemişse yapılan tercih bir irade sarfı değil, bir kuralın, mantığın uygulanmasıdır. Schmitt'e göre "olağanüstü hal" ilan ettiğinde devlet devlet olur. Çünkü tam o zaman hiç bir kanun ve kurala tabi olmadan kararlar alır.

Anayasa ile zaptu rapt altına alınmış bir devlet, hükümlar bir devlet değildir. Çünkü anayasanın (kanunun) kaynağını (sari'i, hükümlarlığı) inkâr eden, bunu hiç yokmuş gibi görmezden gelen bir devlette Siyaset yoktur. İrade'yi reddettiği için liberal devlet bir şirket yönetimine, bir idareye dönüşmüştür. Yani Siyaset'in (the political) siyaset'e (politics) dönüşmesi söz konusudur. Eşit şekilde herkesin olan bir devlet esasen hiç kimsenindir. Bunu görmek için de kriz zamanına, ola-

ğanüstü hale bakmak lazım. Olağanüstü hali ilan edip anayasayı (kanunu) rafa kaldırabilen her kimse hükümrân odur. Bunu yapamayan, yani mutlak kanunlarla bağlanmış bir devlet hükümrân bir devlet değildir.

Buraya kadar anlatılanın Türkçesi şudur: Birinci Dünya Savaşı sonrası kurulmuş olan yeni Alman devleti, Weimar Cumhuriyeti hükümrân bir devlet değildir. Zira Siyaset bastırılmıştır. Nitekim sürekli kriz yaşayan Weimar Cumhuriyeti'nde devletin yapısından (liberalizm'den) memnun olmayanların listesi bir hayli şişkindir: Komünistler, Sosyalistler, milliyetçiler, Naziler... İlk başta Nazi'lere mesafeli olan Carl Schmitt, Naziler iktidara gelince Nazilerin Almanya'ya yeniden Siyaseti ve hükümrânlığı getireceklerini düşünerek destek verdi. Hatta onların resmi ideologu oldu. Carl Schmitt'in dostu olan Leo Strauss hem Schmitt'ten etkilendi hem de onun görüşlerini yeterince radikal bulmadı. Bir Yahudi olan Leo Strauss nasıl oluyordu da bir Nazi ideologu olan Carl Schmitt'le benzer fikirlere sahip olabiliyordu?

Leo Strauss ve Kaynakları

İlk kitabını Spinoza üzerine yazan Leo Strauss, ikinci kitabını Endülüslü ünlü filozof Maimonides (İbn Meymun) üzerine yazdı. Müslüman Arap devleti olan ve geç dönem İslam felsefesinin en gelişkin olduğu coğrafya olan İspanya ve Magrib'te yaşayan Maimonides'in Leo Strauss üzerindeki etkisi çok ama çok büyüktür. Maimonides aracılığı ile keşfettiği ve derinden etkilendiği diğer iki düşünür de yine Endülüslüdür: Farabi ve İbn Rüşd. Maimonides, Farabi ve İbn Rüşd'ün fikirlerinden etkilenen Leo Strauss kadim felsefenin modern felsefeden üstün olduğuna inanır. Bu filozoflar üzerinden Eflatun'a (Plato) bakan Leo Strauss neredeyse felsefenin Eski Yunan ve kadim dönemde doruk noktasına ulaştığına inanır. Strauss'un ilişkili ancak birbirinden ayrı iki entelektüel çizgiden, felsefi anlayıştan etkilendiği söylenebilir. Birinci çizgide "kadim filozoflar" bulunuyor. Başta, Maimonides olmak üzere Endülüs filozofları ve Eflatun. İkinci çizgide ise modern zamanın filozofları vardır. Kendilerini yer yer eleştirse de etkilendiği isimler şunlardır: Nietzsche, Heidegger ve Carl Schmitt. "Nazi teorisyeni" olarak da bilinen Carl Schmitt'in fikirlerinden yukarıda kısaca bahsettik. Yine Nazilere verdiği destek yüzünden eleştirilen ancak felsefeye etkisi de takdir edilen Heidegger ve yine fikirleri ile Nazizmin felsefi temellerini attığı iddia edilen Nietzsche'nin ortak tarafları "varoluşçu" felsefi geleneği temsil etmeleridir. Kadim felsefe ve modern varoluşçuluk'un yanısıra Hobbes ve Machiavelli gibi siyaset düşünürleri de Leo Strauss'un düşünce dünyasını şekillendirmiş entelektüel kaynaklardır.

Filozof ve Hakikat

Londra'daki araştırmalarını tamamlayıp Thomas Hobbes'in Siyasi Felsefesi (1936) başlıklı kitabını yayımlayan Leo Strauss, 1937 yılında Amerika'ya geçer. New York'taki Columbia Üniversitesi'nde çalışır. 1938-48 yılları arasında yine New York'taki New School'da siyaset bilimi ve felsefe dersleri verir. Bu dönemde yazdığı iki kitap son derece önemlidir: On Tyranny (1948) (Cebertluk Üzerine) ve Persecution and the Art of Writing (1952) (İstibdad ve Yazma Sanatı). Bu

kitaplarında istibdadın tabiatına ilişkin analizler yapan Strauss, bu arada kadim filozofların yaptığını ileri sürdüğü birşeyi yeniden hayata geçirir. O da birden fazla muhatap için yazmak. Yani Strauss'a göre kadim filozoflar hem havassa hem de avama hitap etmişlerdir. Üstelik anlamlar bu iki grup için farklı ve hatta zıt olabilir. Bu yüzden eskilerin eserlerini okurken bu iki manayı birden görmek gerekir. Zira eskiler havassa farklı, avama farklı bir hakikat dersi vermişlerdir. Yani özetle Strauss, filozofun şifreli yazması gerektiğine inanır ve kendisi kendi eserlerini şifreli yazdığını şifreli bir dille söyler. Burada söz konusu olan şey filozofun aynı hakikati iki ayrı şekilde ifade etmesi değildir. İki farklı hakikati aynı yazıda ifade etmesidir. Peki, hakikat nasıl farklı iki şey olabilir?

Strauss'a göre hakikat iki olamaz. Hakikat sadece havassa söylenir. Çünkü hakikat tehlikelidir. Avamın eline geçmemelidir. Avamın eline tutuşturulan esasen bir yalandır. Eflatun'dan beri yapılan budur. Umumun selameti ve hayatın devamı için avamın eline "asil yalan"lar (noble lies) tutuşturulmalıdır. Hakikatin bu özelliği filozofu gizli saklı olmak zorunda bırakır. Filozof sadece kendisini anlayabilecek olan talebelerine hakikati söyler. İçeriye konuştuğu gibi dışarıya konuşamaz. Asil yalanlar söylemek ve baskıya uğramamak için şifreli yazmak zorundadır. Peki, tehlikeli olan hakikat nedir? Hakikat tehlikelidir. Çünkü filozofun keşfettiği hakikat "Allah'ın yokluğu"dur. Avamı bu hakikatten uzak tutmak için filozof asil yalanlar söyler. Kendisi Allah'a inanmasa da inanıyor gibi görünür. Dışarıya onları meşgul edecek yalan hakikati anlatır. Leo Strauss'un hakikate, felsefeye ve yazmaya ilişkin bu görüşleri son derece önemlidir. Çünkü bu görüşler gün gelecek bir kadroya yön verecektir.

Leo Strauss, 1949 yılında Chicago Üniversitesi'nde siyaset felsefesi profesörü olur. Bu önemli bir tarihtir. Çünkü bu tarihten sonra Strauss kendi (talebelerini değil) müritlerini yetiştirmeye başlayacaktır. Diğer fikirlerine ve müritlerinin etkisine geçmeden önce bu dönemde yayınladığı eserlerine bir bakalım: Natural Right and History (1953) (Tabii Haklar ve Tarih), Thoughts on Machiavelli (1958) (Makyavelli Üzerine Düşünceler), What is Political Philosophy? (1959) (Siyasal Felsefe Nedir?), The City and Man (1964) (Rejim ve İnsan), Socrates and Aristophanes (1966), Liberalism Ancient and Modern (1968) (Eskisi ve Yenisiyle Liberalizm). 1973 yılında ölen Leo Strauss'un ölümünden sonra yayınlanan iki eseri daha bulunuyor.

Felsefi Bir Tarikat

Chicago Üniversitesi'nde bulunduğu dönemde çok sayıda öğrenci yetiştiren Strauss'un öğrencileri ile ilişkisinin bir tür şeyh-mürit ilişkisi olduğu söylenmektedir. Gizlilik ve elitizm üzerine kurulu bir tarikat olarak işleyen bu grubun bir gün gelip Amerika'nın kaderine yön vereceğine o zamanlar hiç kimse ihtimal vermemiştir. Ancak Leo Strauss'un fikirleri tam bir siyasi proje gibidir. Hem iktidar reçetesi olarak algılanır hem de felsefi cazibesi olan fikirlerdir. Ayrıca havassa has, yani elitlere özgü gizli kapaklı hakikatlerden bahsettiği için takipçileri içeride farklı şeylere inanırlar ve dışarıda farklı görünürler.

Leo Strauss'a göre bir toplumda üç grup insan vardır: Bilge insanlar (filozoflar), beyler (yöneticiler) ve halk (kitleler). Eski dilde bunlar sırasıyla hükema, ümera ve avamdır. Bunların ilişkisi son derece ilginçtir. Hakikati bilen ve ondan zevk alan filozof hakikati kendine saklar ve iktidara direkt talip olmaz. Şan şöhret ve kahramanlık peşinde olan beyler filozofların (bilge adamın) oyuncağı gibidir. Filozof devlet yöneticisini yönlendirerek kendi iktidarını ve fikirlerini tahakkuk ettirir. Yığınlarla direkt muhatap olunmaz ve onlara hakikat verilmez. Onlar asil (soylu) yalanlarla yönlendirilir, adam gibi bir arada yaşamaları sağlanır. Avamı bir arada tutmak ve onlara sahte bir anlam duygusu aşlamak için filozof çeşitli araçlar kullanmak zorundadır. Bu araçların başında din gelir. Filozof için her türlü araç mubahtır. Galeyan hissi, savaş durumu, dini duygular, cemaat hissi insanların idaresi ve devletin bekası için gerekli araçlardır. Filozofun kendisi dine inanmasa da avamda dini teşvik etmelidir. Ancak hakikatin künhüne sadece havas vakıf olmalıdır.

Liberalizmin Günahı

Leo Strauss'un bu görüşlerinin liberalizm karşıtlığı ile çok yakın bir ilişkisi bulunuyor. Çünkü liberalizm avam-havass (elit ve yığınlar) ayırımını lağvettiği gibi hakikatin herkesçe ulaşılabilir birşey olduğuna inanır. Kökeni Aydınlanmaya dayanan liberalizm insanlara sorgulamayı ve hakikati bulmayı teşvik eder. Eşitlik ve akılcılık fikirleri avamı hakikati aramaya teşvik eder. Hâlbuki hakikat tehlikelidir. Avam hakikati bulduğunda (yani Tanrı'nın yokluğunu keşfettiğinde) düzen kaybolur.

Hem liberalizmin hem de demokrasinin (insanların eşitliği ve yönetimde eşit söz hakkı anlayışlarının) düşmanı olan Leo Strauss, hem hakikati küçük bir sınıfa mahsus tutar hem de toplumun selameti için yalanlarla kitlelerin yönetilmesi gerektiğini salık verir. Liberalizm ve demokrasinin ikisine de düşman olmasına rağmen demokrasiyi liberalizme tercih eder. Çünkü liberalizm herkese eşitlik verirken, demokrasi sadece bir toplumun içindekilere eşitlik verir.

Strauss'a göre dünyadaki en büyük tahakküm liberalizmin tahakkümüdür. Devleti ve hükümranlığı inkâr etmek ve silmek suretiyle insanların elini kolunu bağlayan bir sistemdir. Liberalizmin bütün dünyayı yutmasına (her tarafı yekpare eşit ve kanuna tabi kılmasına) müsaade etmemek lazımdır. Zira Weimar Cumhuriyeti liberalizmin hâkim olduğu bir devlettir. Neticede Nazizmin iktidarına yol açtı. Dünyadaki en önemli proje liberalizme karşı mücadeleyi vermektir. Bu alandaki engellerden biri de uluslararası kurumlar ve antlaşmalardır. Çünkü bunlar liberalizmin ürünü olan kurumlardır. Leo Strauss ve takipçileri uluslararası antlaşmalara tabi olmamayı ve Birleşmiş Milletler gibi Siyaseti yok eden kural ve prosedürlerden Amerikan devletini kurtarmak gerektiğine inanıyorlar.

Nazizm'den hoşlanmasa da Strauss'un önerdiği şey alternatif bir faşizmdir. Liberalizme karşı yürütülecek savaşta her yol mubahtır. Kanunlarda (anayasada) delik açmak için olağanüstü hal ilanı (11 Eylül) ve hükümranlığı hâkim kılmak gerekir. Soylu yalanlar yoluyla toplumda hem istisnai durumlar yaratmak hem de duyguları tahrik etmek gerekir. Liberalizme karşı yürütülecek

savaş için gerekli şeylerin başında "savaşlar" gelmektedir. Ayrıca dinin siyasete sokulması ve siyasi dilin dini temalarla yeniden canlandırılması gerekmektedir. Demokrasiye karşı olursa bile liberalizme karşı savaşta demokrasi bir söylem olarak kullanılmalıdır.

Müritler ve Amerikan Siyaseti

Strauss'tan ders alan öğrencileri Ronald Reagan iktidara geldiğinde Washington'a akın etmeye başladılar. Amerika'nın hâkim liberal medyasında gittikçe seslerini yükselten ve düşünce kuruluşları (think tank) kurarak karar alma mekanizmalarını etkilemeye çalıştılar (örnekler: American Enterprise Institute, Project for A New American Century). Mesela, Irving Kristol, NeoConservatism: Autobiography of an Idea (1995) isimli kitabında mensubu olduğu bu tarikat ve düşünce akımını savunur. Sadece kamuoyu oluşturmak ve siyaseti etkilemekle sınırlı kalmak istemeyen bu tarikatın mensupları daha sonra Amerikan devletinin stratejik pozisyonlarına girerek siyaseti direkt olarak üretmek yoluna girdiler. Yukarıda ortaya konan fikirlere bağlı bu grubun klasik anlamda muhafazakârlıkla hiç bir ilgisi bulunmuyor. Yeni-Muhafazakârlar olarak anılan bu ekip aslında devrimcidir. Demokrasi ve liberalizm karşıtı bir ekiptir.

Reagan döneminde Sovyetlere "şer imparatorluğu" denmesini sağlayan onlardır. Clinton döneminde güçlerini arttıran ancak istedikleri etkinliği gösteremeyen bu ekip için George W. Bush iktidarı büyük bir fırsat oldu. Bu grubun pek çok üyesini burada zikretmeye gerek yok. Ancak fikirlerinin nasıl Amerika'nın iç ve dış siyasetinde kendisini ortaya koyduğunu birkaç örnekle göstermek gerekiyor. Carl Schmitt'ten etkilenen bu ekip dost-düşman karşıtlığının lüzumuna inanır. Ve düşmanı tasvir ederken özenle seçilmiş dini kelimeler kullanır (örnek: şer eksen). Neo-con düşünce Schmitt'in önerdiği üzere hükümler için 'savaş'ın gerekliliğine inanır. Dahası bu savaşın sonu olmayan, ebedi bir savaş olmasını ister. Düşman yoksa savaş da, Siyaset de yoktur. O yüzden, bir düşman yok olup teslim olursa siyaset yok olma tehlikesi ile karşı karşıya gelir ve liberalizmin küresel hâkimiyeti tamamlanmış olur. Bunu önlemek için sürekli yeni düşmanlar bulmalı ya da yeni bir "sürekli düşman" bulunmalıdır. Neoconların komünizmden sonra tespit ettikleri ve dahası teşvik ettikleri yeni düşman "İslam"dır. Ancak İslam'ın kendisini düşman olarak sunmak uygun olmayacağı için düşmanın adı "terör" olarak konmuştur. Bugün seçilmiş olan düşman terördür. Ve terör ile savaş ne bir zaman ne de bir yerle sınırlıdır. Küreselleşme çağının mükemmel düşmanıdır "terör". Neoconların Amerikan devletinin bekası ve liberalizmin yokedilmesi için gerekli gördükleri 'savaş'ın yeni hedefi, Amerikan imparatorluğunun yeni 'öteki'sidir.

Neoconlar siyasetin dilini de değiştirmeye çalışmışlardır. George Bush'un kullandığı kelimeler özenle seçilmiş kelimelerdir. Mesela "başkomutan", "karar verici" gibi sıfatların kullanılması bir tesadüf değildir. Rejim değişikliği kavramı da yine Strauss'un The City and Man isimli kitabında kullandığı bir kelimedir ve özel anlamlar yüküdür.

Özetlemek gerekirse ortada inanması gerçekten güç bir hikâye var. Bunun gerçek olması Amerika'yı tanıyanlar ve tarihini bilenler için dehşet verici bir durum. Bugün Carl Schmitt'ten etkilenen Leo Strauss'un müritlerinden (Straussians) oluşan bir ekip Amerika'yı yönetiyor. Asil yalanlar (kitle imha silahları), uluslararası antlaşma ve kurallardan muafiyet (tektaraflılık), dinin kullanılması (Hıristiyan kıyametçilerinin desteklenmesi), olağanüstü hal ilanı (9/11), panik ve sürekli savaş gibi tercihler ve yönelimler çok açık Strausscu yönelimlerdir.

İnsanların merak ettiği bir soru şudur: Nasıl oluyor da bir kısmı Yahudi olan Strausscular bir gün bütün Yahudilerin yok olacağına inanan Hıristiyan Evanjeliklere destek veriyor? İki sebep olduğu söylenebilir. İlki bu insanlar dini kullanıyorlar ve hem din hem de galeyan/panik hissini en iyi veren Hıristiyan grupları kullanıyorlar. İkinci olarak da bu tarikatın mensupları Allah'a inanmayan ancak dışarıya bunu yansıtmayan insanlar oldukları için hangi dine destek verdiklerinin fazla önemi yok. Eski anti-semitizme müracaat etmeyecekleri garantisini aldıktan sonra Hıristiyan fundamentalizmini kullanmakta bir sakınca görmüyorlar.

Strausscular liberalizme (yani eşitlik ve çokkültürlülük fikrine) karşı yürüttükleri savaşta hem Amerika'yı hem de dünyayı büyük bir felakete sürüklüyorlar, sürüklemiş bulunuyorlar. Şiddeti estetize eden (örnekler: Abu Ghraib, Guantanamo), saf siyasal, yani kanundan muaf keyfi muameleyi yücelten, dünyayı dost-düşman ayrımına tabi tutan ("ya bizdensiz ya da bize karşı"), Amerikan devletinin emperyal davranış içerisine girerek keyfi savaşlar başlatmasını (robust internationalism) öneren bu siyaset felsefesi bütün bir insanlık için büyük bir tehdit oluşturuyor. Çünkü Nazizmin bütün günahını liberalizmin üstüne atan ve en az Nazizm kadar tehlikeli ve tahripkâr bir totaliter dünya görüşünü savunan Strausscuların projesi kelimenin tam anlamıyla meşruiyeti ve iyi niyeti kendilerinden menkul bir yeni kuşak bir faşizmden başka bir şey değildir.